

Sygn. akt II Ka 44/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski

Sędziowie: SO Agata Wilczewska

SO Robert Rafał Kwieciński – spr.

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale J. G. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2014 roku

sprawy **T. C.** oskarżonego z art. 286§1 k.k.

R. C. (1) oskarżonego z art. 271§1 k.k.

i **P. S.** oskarżonego z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 271§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 26 listopada 2013 roku sygn. akt II K 253/10

uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Kole do ponownego rozpoznania.

R. R. K. W. C.A. W.

Sygn. akt: II Ka 44/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Kole, sygn. akt II K 253/10 oskarżonego T. C. uznał za winnego tego, że w dniu 8 lipca 2009 r. w K. w woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 53.900,00 zł za pomocą wprowadzenia w błąd tegoż pokrzywdzonego w ten sposób, że w załączniku zgłoszenia szkody nr (...) z dnia 8 lipca 2009 r. przedstawił nieprawdziwy przebieg zdarzenia drogowego z udziałem jego samochodu marki M. nr rej. (...) będącego podstawą wypłaty odszkodowania z tytułu zawartej w dniu 22 maja 2009 r. z (...) S.A. umowy(...) seria (...) tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 1-3 k.k. wymierzył mu karę 1 /jednego/ roku miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze /stu/ stawek dziennych w wysokości po 20 /dwadzieścia/ złotych każda z nich. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 §1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej T. C. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 /cztery/ lata. Tym samym wyrokiem R. C. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 21 maja 2009 r. w G. gm. K., w woj. (...) będąc zatrudnionym w (...) nr (...) i uprawnionym na podstawie posiadanych uprawnień diagnosty do przeprowadzania badań technicznych pojazdów nr (...) wydanych w dniu 1 lutego 2008 r. przez Starostę K. oświadczył nieprawdę w Zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu nr (...), że samochód ciężarowy marki M. o nr rej. (...) spełnia wymagania techniczne określone

w art. 66 ustawy Prawo o ruchu drogowym, a ponadto, że ustały przyczyny zatrzymania dowodu rejestracyjnego tego pojazdu, gdy faktycznie pojazd ten w tym czasie posiadał uszkodzenia powstałe w wyniku kolizji drogowej, w której uczestniczył w dniu 11 maja 2009 r. i które były podstawą zatrzymania dowodu rejestracyjnego tj. popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 /osiem/ roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej R. C. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 /trzy/ lata. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu R. C. (2) karę grzywny w rozmiarze 80 /osiemdziesiąt/ stawek dziennych w wysokości po 15 /piętnaście/ złotych każda z nich. Na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 pkt. 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów na okres 2 /dwóch/ lat. Tym samym wyrokiem oskarżonego P. S. uznał za winnego tego, że w dniu 22 maja 2009 r. w K. w woj. (...) chcąc, aby T. C. doprowadził (...) S.A. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 53.900,00 zł za pomocą wprowadzenia w błąd tegoż pokrzywdzonego w ten sposób, że w załączniku do zgłoszenia szkody nr (...) z dnia 8 lipca 2009 r. przedstawił przebieg zdarzenia drogowego z udziałem jego samochodu marki M. nr rej. (...), które faktycznie nie miało miejsca, a było podstawą do wypłaty odszkodowania z tytułu zawartej z (...) S.A(...); umowy (...), pomógł mu w dokonaniu tego czynu w ten sposób, że zawarł z T. C. umowę ubezpieczenia Seria (...) poświadczając we wniosku o zawarcie tej umowy nieprawdę co do stanu technicznego ubezpieczonego pojazdu marki M. nr rej. (...) poprzez nieuwzględnienie widocznych uszkodzeń tego pojazdu powstałych w wyniku kolizji drogowej z dnia 11 maja 2009 r. tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1-3 k.k. wymierzył mu karę 10 /dziesięć/ miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarze 80 /osiemdziesiąt/ stawek dziennych w wysokości po 15 /piętnaście/ złotych każda z nich. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu P. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 /trzy/ lata. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych T. C., R. C. (1) i P. S. obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. w W. w kwocie 53.900,00 zł wynikającej ze skazania oskarżonych za czyny wyżej opisane. Na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. C. przypadek poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych opisanych jak w wykazie dowodów rzeczowych nr I/41/10 znajdującym się na k. 442 pod poz. 1-3. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 4 i art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. Z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonych T. C., R. C. (1) i P. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po 1/3 części, w tym wymierzył im opłatę w kwocie: T. C. w kwocie 580,00 zł, R. C. (1) w kwocie 300,00 zł a P. S. w kwocie 420,00 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator oraz obrońca oskarżonych. Oskarżyciel publiczny wniesionym środkiem odwoławczym zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonych R. C. (1), T. C. i P. S.. Na podstawie art. 438 pkt. 2 w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, tj. art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k. polegającą na orzeczeniu o karze pozbawienia wolności, w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, poprzez wskazanie w pkt. I wydanego rozstrzygnięcia, iż wymierzono karę „1 /jednego/ roku miesięcy pozbawienia wolności” określając, że orzeczono karę pozbawienia wolności w latach i miesiącach bez wskazania okresu na który wymierzono karę pozbawienia wolności w miesiącach. Na podstawie art. 438 pkt. 2 w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, tj. art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k. polegającą na orzeczeniu w pkt. VI wyroku zakazu zajmowania stanowisk związanych z przeprowadzeniem badań technicznych pojazdów, w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, poprzez niewskazanie wobec którego spośród oskarżonych przedmiotowy zakaz zastosowano. Na podstawie art. 438 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k., wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 271 § 1 k.k. poprzez wymierzenie na jego podstawie kary 8 /ośmiu/ roku pozbawienia wolności, podczas gdy przytoczony powyżej przepis przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności, której górna granica nie przekracza lat 5. Na podstawie art. 438 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 1 i 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 43 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i wyznaczenie okresu zakazu zajmowania stanowisk związanych z przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów na okres dwóch lat na podstawie nieistniejącego przepisu art. 43 § 1 pkt. 1 k.k., podczas gdy okres tego zakazu należało określić na podstawie art. 43 § 1 k.k. Stawiając te zarzuty, na

podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonych zaskarżył wyrok w całości i w oparciu o przepis art. 438 pkt. 1 i 2 k.p.k. zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że zebrany materiał dowodowy jest wystarczający do stwierdzenia, iż oskarżeni T. C., R. C. (1) i P. S. dopuścili się czynów opisanych w wyroku podczas gdy prawidłowa ocena tego materiału dowodowego nie daje podstaw do takiego stwierdzenia. Wyrokowi zarzucił także obrazę przepisów postępowania w szczególności art. 4, 5 § 2, 7, 9 § 1, 167, 172, 193 § 1 i 2, 352, 366 § 1, 410 i 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. mającą wpływ na jego treść poprzez: zaniechanie przez Sąd I instancji zażądania tarczki tachografu z samochodu M. od (...) S.A. i przeprowadzenie badań tej tarczki w drodze stosownej opinii biegłego, zaniechania zażądania z Komendy Miejskiej Policji w Ł. aktu dochodzenia w sprawie kradzieży na szkodę P. S., zaniechanie konfrontacji wyjaśnień oskarżonego T. C. z zeznaniami świadka R. K. celem wyjaśnienia sprzeczności wynikających z tych dowodów, pominięcie jako dowodu opinii wydanej przez inż. J. C. i jego zeznań mimo że zachodziła konieczność przeprowadzenia tych dowodów i istniała możliwość ich przeprowadzenia. Stawiając te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych T. C., R. C. (1) i P. S. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Apelacja wniesiona przez prokuratora okazała się zasadna i w konsekwencji jej wniesienie skutkowało wydaniem orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

Oskarżyciel publiczny zasadnie podnosi, iż Sąd I instancji wydał wyrok z uchybieniem przepisów postępowania, jednakże zarzut wskazany w pkt. I wniesionej apelacji winien wskazywać na bezzwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt. 7 k.p.k. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem za określone w w/w przepisie uchybienie uznaje się jedynie sprzeczność między poszczególnymi jego rozstrzygnięciami i to nie każdą, lecz tylko taką, która powoduje, że niemożliwe staje się jego wykonanie. Przepis ten nie obejmuje zatem ani sytuacji, gdy sprzeczność w treści wyroku utrudnia jedynie, ale nie uniemożliwia jego wykonania, ani sprzeczności zachodzącej między samym wyrokiem, a więc jego treścią (dyspozytywną częścią) a jego uzasadnieniem, jako że uzasadnienie to nie stanowi integralnego elementu treści wyroku (post. SN z 15.09.2010 r., II KK 42/10, LEX 653636). Odnosząc powyższe do zaskarżonego orzeczenia należy wskazać, że wymierzenie przez Sąd Rejonowy oskarżonemu T. C. – w pkt. I wyroku – „kary 1 /jeden/ roku miesiący pozbawienia wolności” powoduje sprzeczność w treści jego rozstrzygnięcia. Niemożliwe jest bowiem ustalenie czy Sąd w rzeczywistości wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności, 1 miesiąca pozbawienia wolności, czy też zamierzał wymierzyć karę 1 roku i określonej liczby miesięcy pozbawienia wolności jednakże poprzez nieuwagę nie zawarł powyższego w treści rozstrzygnięcia. W konsekwencji orzeczenie z pkt. I zaskarżonego wyroku, w ocenie Sądu odwoławczego, należało uznać za wewnętrznie sprzeczne i uniemożliwiające jego wykonanie.

W przedmiotowej sprawie doszło również do oczywistej obrazę przepisu art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k., który miał istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Wymierzenie bowiem R. C. (1) w pkt. III wyroku, na podstawie art. 271 § 1 k.k. „kary 8 /osiem/ roku pozbawienia wolności” – z uwagi na użyte sformułowanie „8 roku” – powoduje pojawienie się uzasadnionej wątpliwości co do treści rozstrzygnięcia. Brak jest bowiem pewności czy zamiarem Sądu było wymierzenie oskarżonemu R. C. (1) kary 8 lat pozbawienia wolności (z uwagi iż czyn z art. 271 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi 5 lat, doszłoby wówczas do obrazę prawa materialnego tj. przywołanego art. 271 § 1 k.k.), czy może w istocie zamiarem Sądu było wymierzenie oskarżonemu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wątpliwość ta jest tym bardziej uzasadniona gdyż w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd wskazuje iż w istocie oskarżonemu, za zarzucony mu czyn, wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Taki sposób określenia czasookresu trwania wymierzonej kary jest sprzeczny z wynikającym z treści art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k. wymogiem redagowania orzeczenia, w tym rozstrzygnięcia co do kary, w sposób zrozumiały i jednoznaczny. Sąd dopuścił się obrazę art. 413 § 2 pkt. k.p.k. również w odniesieniu do rozstrzygnięcia o środku karnym, zawartego w pkt. VI zaskarżonego wyroku. Nie wymieniając w jego treści wobec którego z oskarżonych – pamiętając iż wyrok zawiera rozstrzygnięcia co do trzech osób – Sąd Rejonowy orzekł środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk,

uniemożliwił w konsekwencji jego wykonanie powyższego rozstrzygnięcia. Sposób zredagowania zapisu niniejszego orzeczenia w sposób oczywisty sprzeczny jest więc z treścią przepisu art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k.

Oczywiście zasadny okazał się również zarzut oskarżyciela publicznego z pkt V wniesionego środka odwoławczego, dotyczący orzeczenia środka karnego – zakazu zajmowania stanowisk związanych z przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów – na podstawie nieistniejącego przepisu art. 43 § 1 pkt 1 k.k. Podstawą prawną w/w środka winien być bowiem art. 43 § 1 k.k.

Ponieważ kontrola instancyjna ujawniła istnienie w badanej sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 7 k.p.k., Sąd Okręgowy kierując się dyspozycją art. 436 k.p.k. ograniczył się do rozpoznania zarzutów zawartych w środku odwoławczym wniesionym przez prokuratora stwierdzając, że rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień – podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonych – byłoby przedwczesne dla dalszego toku postępowania.

Mając na uwadze stwierdzone w/w uchybienia przepisów zachodziła konieczność – na podstawie art.437 § 1 k.p.k. – uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy uwzględni treść naruszonych przepisów postępowania, w szczególności art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k. tj. i płynący z niego nakaz zrozumiałego i jednoznacznego zredagowania rozstrzygnięć co do orzeczonych kar i środków karnych. Jednocześnie Sąd będzie miał baczenie na powołanie właściwych zastosowanych przepisów ustawy karnej.

Z wyżej wymienionych względów orzeczono jak w sentencji.

R. R. K. W. C.A. W.